

Лошо нѣщо е да ся помѣста нѣкой отъ начала-та си когато сѣ правы.

МАКЕДОНИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДА

Kakistov prajma va salevu tis apo tas arxas tou, e-an eiva orhai.

Подписка-та на спомоществованіята става въ Цариградъ при Редактора и издателя на МАКЕДОНИЯ П. Р. Славейкова при Одунъ-Калиѣ №-о 68. Стати и писма за общеполезны работы пожелаватъ ся безъ платѣ, а за частны извѣстія плаща ся по 2 гр. редѣтъ, а кога ся повтори по грошъ.

Подписка на спомоществованія ставатъ при отреденитѣ по възгъ настоятели, които и отговарятъ за вѣстникѣтъ.

МАКЕДОНИЯ излиза за сега веднѣжъ на недѣля-тъжъ съботѣ. — Цѣна предплатена за години 4 бѣлы меджидіета за въ Цариградъ, а петъ за по възгъ на всякъдѣ — за шесть мѣсеца 2 1/2 за въ Цариградъ, а за по възгъ на всякъдѣ 3. — За три мѣсеца 1 1/2 бѣлы меджидіета за всякъдѣ.

Писма не освободены отъ пощенскы платѣ и нарѣчанія за вѣстникъ не сѣ дружески сѣ предплатѣ-тъжъ не сѣ приѣматъ.

ИСТОЧНИЙТЪ ВЪПРОСЪ.

III.

Въ единъ предименъ членъ, ний опрѣдѣлхмы терминитѣ на задачѣтъ, извърххмы много неизвѣстны, доказахмы неприѣмлемостъ-тъжъ на нѣкои предположенія конто заинтересуванытъ туритѣ на явѣ сѣ повече произволъ нежелѣ правдѣ, и, чрѣзъ правосмисленіето ний негѣпото рѣшеніе, ний достигнхмы до това заключение:

Най-доброто и до сега единственното рѣшеніе на Источныйтъ въпросъ е крѣпеніето на оттоманскѣтъ имперіѣ.

Нашитѣ начинѣ на рѣшаваніе и особено заключеніето ни привлякохъ врѣхъ насъ проклѣтѣтъжъ (анатемѣтъжъ). Не забравихъ да ны нарѣкѣтъ предатель, измѣнникъ и други подобны учтивости.

Всичко това, защото ний не провъсгласихмы че самото праведно нѣщо, самото полезно, самото способно да задоволи по настояще, да поуцѣли за въ бѣдѣще, бѣше усмисленіето на великѣтъжъ идеѣ.

Ний прѣдаваме Гръцѣтъ, които сѣмъ поддържали толкозъ врѣме!! Сирѣчь за дѣто припознахмы по нѣкога че Гръція е почти свободѣ, когато нѣма министерство Вугарисъ, че нейнитѣ жители сѣ въобще любопытны да знайтѣ, че чело-вѣкъ намира у тѣхъ интеллигенціѣтъ и живостъ-тъжъ на умѣтъ, ний сѣмъ си врязали рѣцѣтъ за всякога и не можемъ вече да видимъ какво става около насъ, прѣдѣ очитѣ ни.

Ний забѣлѣжхмы также сѣ неудоволствие че повечето отъ доказателствата ни не сѣ могли да ги разберѣтъ. Ний ли сѣмъ кривы? Може бѣ.

При все това ний сѣмъ мѣчимъ всякога да дадемъ на мисль-тъжъ си единъ образъ толкозъ ясень колкото на насъ е възмож-но да направимъ това.

Както и да е, свободны отъ стѣсненіята на всичкитѣ партіи, толкозъ хладнокрѣвны за усиліята на единѣтъ кѣмъ другитѣ, ний ще прѣсѣлѣдхмы издирваніето на истинитѣ, безъ да сѣ запина-хмы повече сѣ присилваніята конто нѣкои бездѣлници отправятъ кѣмъ насъ.

Ний вече казахмы, сѣ единъ славень списатель: вѣстникаринѣтъ трѣба всичко да жертвува.

И дѣйствително, ний прѣсѣлѣдхмы друго нѣщо различно отъ удовлетвореніето на нашитѣ скриты или явны симпатіи.

Нашата цѣль е по-благороднѣ.

Ний искамы, като пытамы, условіята на общѣтъ политикѣ, улеченіето на раз-нитѣ народности конто сѣ врѣхъ земѣтъжъ на оттоманскѣтъ имперіѣ, да усилѣ-хмы да докажемъ че най-доброто рѣше-ніе е това коетѣ, като усигори на всич-китѣ народы свободното упражненіе на тѣхнитѣ умственны силы, и наслажденіе-то отъ нужднитѣ свободы, запазва уве-личеніето на свободѣтъжъ на тѣзи врѣхъ свободѣтъжъ на оуѣзи, това което е най-простѣтъжъ формулѣ на притѣсненіето, ще бѣде въ сѣщото врѣме единъ подпоръ на опаснитѣ честолюбія конто сѣ влиуватъ около въпросѣтъ и едно доказателство за безгрѣшностъ за въ бѣдѣще.

Това рѣшеніе, ний го намѣрихмы вече чрѣзъ избѣгваніето на разнитѣ другы рѣшенія конто сѣ прѣдставихъ до днесъ и конто сѣ неприѣмлемы, ний казахмы зашто.

Той е крѣпеніето на оттоманскѣтъ имперіѣ.

Но, освѣтъ причинитѣ черпены въ неприѣмлемостъ-тъжъ наедно друго некарва-ніе, и конто сѣ. тѣй да кажемъ, косвен-ны. има и прямы, които сѣмъ не можемъ да не кажемъ.

системѣ която е въ употребленіе и ко-то е сходна съ събственнитѣ харак-терѣ на Оттоманитѣ.

Само, да бързамы да го кажемъ отъ сега, оттоманската имперіѣ не може сѣ крѣпи освѣтъ сѣмъ задлѣженіята за неѣ да сѣ съобрази сѣ нѣкои условія, възгъ отъ конто опасно е за неѣ да живѣе.

IV.

Като извадимъ многобройнитѣ злоупотребленія въ минхлото, твърдѣ многочи-сленны още въ настоящето врѣме, ло-шавитѣ на единъ администраціѣ която ежедневно сѣ усилятъ да прѣобразятъ, да улучшатъ, като не сѣ занимахмы сѣ това което сѣмъ съществувѣ освѣтъ въ точка на зрѣніето на началата, администрати-вната система въ Турціѣ прѣдставѣ се-ріозны гаранціи за безгрѣшностъ, за не-зависимостъ на населеніята.

Ний сѣмъ изясняхмы.

Организациѣта на провинціитѣ въвъ *вилаетѣ*, сѣ тѣзи условія конто сѣмъ у-стѣпены исклучително на Критѣ, и конто ще сѣмъ приспособитѣ въвъ всичкѣтъ Им-періѣ, безъ да установи едѣкъ съвршен-нѣ административнѣ системѣ, все пакъ е вече единѣ голѣмъ успѣхъ, защото е до-ста добра, дава на народа едѣкъ часть въ административнѣтъ и въ сѣщото врѣме има това прѣимущество да бѣде безко-нечено усъвршенствуема.

Когато минутата дойде, ний ще по-сочимъ допитѣ страны на системѣтъ и ний ще кажемъ кон сѣмъ прѣобразованія-та конто трѣба да сѣмъ введѣтъ.

Сега, ний ще кажемъ прѣимуществовата на тѣзи системѣ.

Управленіето на оттоманскѣтъ импе-ріѣ прѣдставѣа мѣнотѣ почти непрѣодо-лимы. Тѣзи народности различны по вѣрѣ, по языкъ, сѣмъ разны правы, конто стоѣтъ една до другѣ безъ да сѣмъ сѣмъ-сятъ никога, и завидливы всякъ едѣкъ за своитѣ частны права, сѣмъ составляватъ едѣкъ инструментъ за смущеніе довольно зна-чительно.

Ний не сѣмъ двоеумимъ да припознаимъ че системѣта която Оттоманитѣ сѣмъ бѣмъ отъ първитѣ побѣдители Султаны насамъ, бѣше добръ направена за да побѣди тѣ-зи мѣнотѣ. Усигурияхъ на всичкы свободното упражненіе на тѣхнитѣ рели-гиозны работы, и тѣй да кажемъ играхъ едѣкъ механическѣ роля: крѣпѣхъ равно-вѣсіето срѣмъ всичкитѣ народности.

Това бѣше равнотежѣтъ системѣ, си-стемѣта на равновѣсіето, приспособено на побѣднитѣ.

Не трѣбаше обаче да вѣрвѣмъ че у-дивителната вѣротрѣпимостъ на мюсюма-нитѣ произлиза само отъ тѣхнитѣ фило-софическы чувства.

Дѣйствително, писано е въ Коранѣтъ че всякой чело-вѣкъ която вѣрѣва въ ед-ного Бога и която е милосердѣ, отивѣ въ рай.

Но както великата философіѣ на Коранѣтъ не можѣ да проникне масѣтъ на мю-сюманитѣ, тѣй сѣмъ и опѣжъ на Еван-геліето не можѣ да проникне масѣтъ на христіенитѣ, отъ конто повечето непом-наватъ вѣрѣтъ сѣмъ освѣтъ чрѣзъ въка-кашнитѣ знакове и чрѣзъ правилата на единѣтъ прозелитизмъ буенъ и сѣмъ до-вѣрчивъ.

Голѣмата търпимостъ на мюсюманитѣ сѣмъ роди отъ безграничното прѣзрѣніе което имѣтъ за всичко това което не е отъ тѣхъ.

Която и да е причинѣтъ, да припо-знаимъ просто дѣйствието.

Желѣзната рака на едно военно плѣ-

народноститѣ изрожденны отъ анархіѣтъ, и отъ политическѣтъ и дружественитѣ безредиѣ. Тежкото нѣго, като смазваше първитѣ дни, станѣ умразно въ нашитѣ врѣмена. Портата мѣдро постѣпи като изпитѣ коренно своитѣ системѣ за ад-министративнѣ.

На мѣсто *Елѣптитѣ*, *деспотическа форма*, сѣмъ замѣстѣхъ *Вилаетитѣ*, въ конто едѣкъ достѣ голѣмѣ часть е оста-вена на населеніята.

Чрѣзъ установленіето на христіенны мютеसरѣфы и каймакамы, основа сѣмъ сѣмъ на равновѣсіето на могущество-то между Оттоманѣ и рай.

Въ областитѣ, окрѣпѣхмы и общин-скитѣ сѣмъ, мюсюманскитѣ и христі-енскитѣ сѣмъ, сѣмъ следствие отъ народ-ното избирѣніе, сѣмъ натоварены да бѣмъ за доброто управленіе на странѣтъ.

Наистинѣ, правителството сѣмъ за-вардило едѣкъ твърдѣ голѣмѣ часть въ сѣмъ составѣ на тѣзи сѣмъ; но ний сѣмъ задържѣмъ да учимъ по-натѣтъжъ не-удобноститѣ на тѣзи системѣ и улуч-шеніята конто трѣба да сѣмъ введѣтъ за това.

Най-послѣ оттоманското племе е се-ріозно, пѣлно сѣмъ достоинство и зрѣлостъ, което не въсприема никаквы споразумѣнія недостойны за едѣкъ почтенѣ чело-вѣкъ. То има голѣмѣ добродѣтели, сѣмъ сѣмъ сѣмъ многобройны недостаткы, но сѣмъ едѣкъ ду-мѣ то е едно плѣтно и силно племе.

Ний не мислимъ че, като обявихмы най-сѣмъвршенното гражданско равенство, като отворихмы на райѣтъ най-широкитѣ пѣтъ за пейкотото развитіе, това нѣщо е разореніето, унищоженіето на Турцитѣ.

Ний вече казахмы че въ това обстоя-телство, ще видимъ много христіенны да сѣмъ възвѣсятъ на тѣмъ высокы чинове; но това не ще каже че първенството ще прѣмѣне въ райѣтъ на христіенитѣ, Турцитѣ ще останѣтъ за всякогѣ го-сподари.

Имѣтъ ли христіенскитѣ народно-сти, и особенно Гръцитѣ, едѣкъ интелли-генціѣ по-живѣ, по-гѣмъкавъ, едѣкъ духъ по-прѣдпріемчивъ, по-бѣдонзложителенъ, едѣкъ по-явѣкъ способностъ за търговѣ-тъжъ; чрѣзъ прѣмѣтъжъ на 38-тѣ послѣдни години, и опакото у турцитѣ която на-прѣдватъ, довольно е показано че тѣ имѣтъ нѣкое отъ своенственитѣ качества за да основатъ и учредятъ едѣкъ дѣр-жавѣ. Искатъ ли да знайтѣ Ламартинѣтъ какво казваше за Гръцитѣ? нека четѣтъ слѣдующето:

“Търговскитѣ духъ нѣма доста до-бродѣтели за да въскрѣси едѣкъ народъ. Страхъ мѣ е за тойзи (за грѣцкитѣ на-родѣ). Въ първѣтъ европейскѣ кризѣ, той ще сѣмъ разстрои изново. Ще има бли-стателны лица, но не ще има общѣмъ свѣр-зекѣ; ще има Гръцы, а не ще има народъ.”

Прочее, нека да не сѣмъ лѣжи никой, първенството ще принадлежи всякога на Турцитѣ.

Ний не слушамы тука нашитѣ симпатіи; много лѣтъ ний сѣмъ говорили до-вольно свободно, довольно сѣмъ, за да докажемъ че ний сѣмъ правдолюбивъ че-ловѣкъ въвъ всичкитѣ обстоятелства и въ позволенитѣ граници.

Ний защищавамы европейското право, твърдѣ тѣсно свързано сѣмъ правото на от-томанскѣтъ имперіѣ.

Ако ний заключахмы за поддържа-ніето на това послѣдното, това е зашто-то то е най-доброто доказателство за безгрѣшностъ за напредѣ; также зашто-то чрѣзъ прѣобразованіето, то (турското

сти конто сѣмъ въ имперіѣтъ, оттоманска-та народностъ е най-способнѣтъ да ко-мандува, да крѣпи разнитѣ елементы, да пѣзи редѣтъ, и да отбѣлѣва истиннитѣ неприѣтели на Истокъ и на Европѣ.

И всичкы, ний тука подразумѣхмы почтенитѣ хора, ще бѣмътъ на нашето мнѣніе, когато дадемъ опрѣдѣленіето на Лордъ Палмерстонѣтъ Источенъ Въпросъ: “Трѣба ли да оставимъ Русіѣтъ да дойде въ Цариградъ? И Европа трѣба ли да сѣмъ простре въ краката на единѣтъ великѣ и поглѣтителенъ народъ?”

Въ единѣтъ близкѣтъ членѣ, като про-дѣлѣхмы това изучаваніе, ний ще ка-жемъ: сѣмъ каквы условія оттоманската имперіѣ трѣба да сѣмъ крѣпи въ Европѣ. (Коммерціо Ориентале).

СМУТОВЕТЪ ВЪ БЪЛГАРИѣ

Въ минутѣтъ въ която всемирното о-беспокоеніе сѣмъ потѣвѣше подъ галѣніята и миролюбивитѣ думы на днешнитѣ вла-дѣтели, едно нечаянно движеніе въ Бѣл-гаріѣ ни призовава да истинитѣ и ни извѣстѣа едно положеніе на което вой-нѣтъжъ е неизбѣжнитѣ край.

Русіѣ не ще сѣмъ почине до тогазъ до когото не турѣ кракъъ въ Оттоманскѣтъ Имперіѣ, или до когото не сѣмъ напѣди въ нейнитѣ истинны граници.

Защото, всякой знае че е русекѣ рѣ-къ която сега скоро вверѣ едѣкъ шепѣ хайдути въ Южний Дунавъ.

Явно, че Русіѣ знае най-добръ че тойзи походъ ще бѣде въвъ вѣрѣжъ за крѣвъ-тъжъ на злочестнитѣ конто сѣмъ вда-ватъ на него, че Бѣлгарскитѣ народъ не ще сѣмъ повдигне, че отъ тѣзи искрѣ нѣма още да сѣмъ породѣ общѣта война; въ всякой случай, ти за твърдѣ цѣнны и твърдѣ серіозны причинны е тѣкала всичкитѣ жицы на това повдиганіе срѣмъ Турціѣ.

Блескавата твърдостъ сѣмъ която Бѣл-гарскитѣ народъ сѣмъ показа приврѣзанъ при тронѣтъ на Султанитѣ въвъ врѣмето на Критското вѣстаніе сѣмъ Европѣ и турското правителство. Първата припо-зна че подчиненитѣ подъ Османскитѣ скиптрѣ населенія не сѣмъ толкозъ непо-движны и толкозъ да не познаватъ и-стиннитѣ сѣмъ интересъ отъ колкото под-твърдавахъ това вѣстѣкари конто нико-га не сѣмъ излѣзли извъвъ прагѣтъ на тѣ-хото писалище,—второто (турското пра-вителство) разбра че не е до то-козъ болно до колкото го увѣрѣвахъ; че въ сърдцето на тѣзи народы конто му бѣмъ прѣдставили като шугавы, то мо-жеше да отвори неистощны источници за животъ, за прѣданностъ и за силѣ.

Русіѣ почувствува отъ тѣзи явленія (ревалациѣ) едѣкъ дълбокъ скръбъ. На неи идѣше ѣ на политикѣтъ да крѣпи въ об-щепародното европейско мнѣніе умразѣ-тъжъ и прѣзрѣніето кѣмъ Турціѣ,—още повече также идѣше ѣ на политикѣтъ што Турціѣ да сѣмъ отсѣди неизлѣчимо болѣна, защото никой не е дѣйствително по-слабъ, по-страхливъ, по-недѣтеленъ отъ колкото този която сѣмъ мисли че има една неизцѣрпѣмѣ болѣкъ.

Въ малко врѣме, турското правител-ство показа новото довѣріе което бѣше то почерпало въ подновеното чувство на своитѣ живостъ (vitalité), и въ обръща-ніето на Европѣ кѣмъ неѣ. Мѣрки сра-внително силѣ сѣмъ зехъ. Именно въ Бѣл-гаріѣ, недѣвѣріето което правителството всякога е хранило кѣмъ тѣзи славянскѣ провинціѣ, сѣмъ измѣни на едѣкъ твърдѣ

искаха от много време насам съ един непрѣкословен правен и съ един от най-заслужителни утѣренности, тѣхното освобождение от елинското иго и тѣхното черковно самоуправление. Като съдѣствие на силата връзка която ще може да стане, чрезъ удовлетворението на Българскитѣ искания, между Оттоманско-то правителство и Българитѣ, породива се въ първѣтъ (оттоманското правителство) една силна идея която ще въздвигне въ мало време, ако се турн въ дѣйствиѣ, Турцитѣ въ първѣтъ редъ на военниѣ сили: тази идея е съвършенното уподобение (ассимилирование) на Българскитѣ народъ като се приеме въ едно широко отношение въ задѣженіята и въ почестѣ-тъ на военниѣ службѣ.

Нищо не можеше да разсѣди повече Русеитѣ които тутакси вкара вторжени чети въ турскитѣ провинции, съ цѣль да поднови погребеното мѣние което си правеше Европа за нациѣ сношенія съ християнскитѣ ни народы, съ цѣль да ни вдѣхне новы страхове врѣхъ слабостѣ-тъ на нашето сѣществование, съ цѣль также да отѣли изново Българитѣ отъ Турцитѣ чрезъ взаимни гнѣвоѣ и недоверіа.

Тѣзи маневры на Русеитѣ сѣ доста за да докажатъ на нашето правителство какѣхъ линіи за поведениѣ трѣба да сѣдѣва. То ще потвърждава сѣмѣло и яко, прѣдъ европейското мѣние, неговото пѣлно убѣждение за своитѣ собствениѣ живостѣ (vitalité), и неговото доверіе въ народитѣ си; то ще си ги привърже повече и повече чрезъ усѣществование-то на благодарниѣта които имѣе то о-бѣщало; то ще бръкне съ рѣжѣтъ си въ тѣхнитѣ отѣи и ще извади войски.

Единъ изгледъ е доволенъ за да измѣри челоѣтъ неизмѣримо наращениѣ на сили които ще докара на Турекѣхъ имперіи въведаниѣта на шестъ милиона Българи въ военниѣ службѣ. Прибавѣте при силѣта на това число и силѣта на стратегическото положениѣ което Българитѣ завзематъ; никака сила не може уравни за Турекото правителство силѣта којѣто то ще намѣри въ единъ народъ въраженъ врѣхъ граничѣтъ заплашенъ отъ неприѣтели. Когато дойде работата на бързинѣ, когато една нашествующа войска ускори вървѣтъ си, не остава на челоѣта всякога врѣме да сѣбира полкове квартированы на значителны разстоянія едни отъ други, за да ги противопостави незабавно срещу нападаѣтеля. Този недостатѣкъ въ защитителниѣ срѣдства на Турцитѣ ще сѣ допълни отъ Българитѣ.

Не е възможно што то ползѣтъ на едно таквоѣ установление да не сѣ дошли на умѣтъ на оттоманскитѣ държавници: трѣба прочее да отгадѣмъ на едно твърдѣ странно недоверіе къмъ българскитѣ народъ показаниѣто до днесъ отгикване на императорското правителство за въведаниѣта въѣхъ военниѣ системѣ подданици яко, храбры и послушны. Като оставимъ на страна безпрѣкословнѣ-тъ привърженостъ на българскитѣ народъ къмъ оттоманскѣхъ династии, прихвѣтъ на това което става на всякъдѣ трѣбаше да оздрави правителството отъ това недоверіе.

Не виждамы ли дѣйствително въѣхъ страницѣ на исторіиѣтъ единъ побѣдител да си прави войници отъ народитѣ които сѣ подчинени подъ законѣ-тъ му, които не сѣ навикнѣти на властѣ-тъ му, както сѣ Българитѣ спрямо Турцитѣ, но отъ народы скоро подчинени и още разярены за тѣхното подчинение? Англичанитѣ не сѣ ли направихъ полкове отъ Индіанитѣ, Французитѣ отъ Арапѣтъ, Русеитѣ отъ Полянитѣ, Австрійцитѣ отъ Маджаритѣ, Прусеитѣ отъ Хановерцитѣ? И това е зашто военната дисциплина е точно най-силното срѣдство да удуши въ най-живѣта частъ, въ юпоменството на единъ народъ, политическитѣ прѣдзанимания. Народитѣ не сѣ възбунтуватъ никога въ казармитѣ и въ бойнитѣ полета. Войски сѣставены отъ елементи зѣты отъ нѣдрото на подчиненитѣ народы, свѣршватъ всякога съ подчинениѣта на всичкитѣ фамилии въ странѣтъ, когато правителството покаже поведениѣ

този важнѣ прѣдметъ за да привлечѣмъ вниманиѣто на правителството. Нека сѣмѣта какво страшно наращениѣ на сили придобѣ Прусеитѣ като введе въ военниѣ си системѣ десетъ милиона души отъ скоро побѣдени. То може да спечѣли безъ новѣ побѣдѣ единъ силъ не по-малко голѣмъ: то, за това, имѣа друго какво да прави освѣтъ да сѣ служи съ елементитѣ които то си е упринчило отъ много вѣкове насамъ, и отъ които то прѣнебрегаваше да направи употреблениѣ. Трѣба само да иска, за да може да извлѣче отъ Българитѣ сили прѣдъ които неговитѣ полѣтъ отъ Казацы не ще сѣ сѣмѣта за голѣмъ работѣ.

Мѣниѣто което изложихъ въ тѣзи редѣве и които ми сѣ внушихъ отъ сегашнитѣ смутѣве въ българскитѣ граници, трѣба да бѣде, спорѣдъ мене, едно отъ първитѣ прѣдзанимания на тѣзи които управлѣватъ имперіиѣтъ. До когато Българитѣ не ще участвуватъ въѣхъ военното защитениѣ на странѣтъ, странникѣтъ ще имѣе всякога причинѣ да подозрѣва силѣта на връзкитѣ които ги сѣдинѣватъ съ Имперіиѣтъ, и привърженостѣ-та на Българитѣ къмъ Турцитѣ ще бѣде по-добѣ дѣйствиѣта на недвижимостѣ-тъ (inertie) и на лѣвѣтъ, привърженостъ необходимо подчинена подъ възкашнитѣ впечатлѣнія, които едно дѣятелно чувство, способно да вдѣхне на Българитѣ рѣшеніѣта да сѣ пожертвуватъ въ защитениѣ на оттоманското отечество. Хаиреддинъ.

(Kurrie d' Orient).

Прочитами въ Коммерціо Ориентале.

Ний не мислимъ че трѣба да сѣ обезпокояваме повече поради това дѣто че чѣты сѣ влезли въ Българіи.

Не е чудно че сѣ могли да успѣхѣтъ да . . . убѣдятъ нѣколко злочестници че минутата бѣла дошла. Ако даже може да има нѣщо за чудение въ това дѣло, то е че дѣйцѣтъ немогли да вкаратъ хората си въ благоприятѣтъ минутѣ, сир. въ първитѣ дни на смутѣтъ, на неуѣтренностѣ-тъ, на страхѣтъ които послѣдувахъ убиваниѣта на кнѣзь Михаила.

Това бездѣліе, въ толѣкоѣ благоприятны обстоятелства за едно прѣстѣпно движеніе, е най-доброѣ доказателство което можемъ да намѣримъ за незначителностѣта на тѣзи партіи, които търѣи да разжѣти водѣтъ за да наловѣ мало рыбѣ.

Но пакъ колѣто незначително и да бѣде това движеніе, прилича ни че Императорското правителство трѣба да положи грижѣтъ си, не да го прѣдварѣ, това нѣщо вече станѣ, но да въспрѣ повторениѣто му. И за това твърдѣ малѣ, нѣща сѣ доста:

Да сѣ возобнови народната Българска Черква която, като въздрѣжа населениѣта, ще турн въ сѣщото врѣмѣ единъ край на интригитѣ на нѣкои лица които сѣ вмѣкватъ въ Турцитѣ слѣдъ фанариѣтското духовенство;

Да сѣ земѣтъ въ серіозно разглеждане нѣкои желанія изразены отъ Българитѣ; Най-послѣ, да сѣ приспособѣтъ въ тѣзи областѣ новитѣ учрѣденія, които сѣ очитватъ да въведѣтъ въ Критѣ.

Ако сѣ рѣшихъ да дѣйствуѣтъ по начинѣтъ който означавамъ, ний смѣе у-вѣрѣны че възкашнитѣ подстрѣванія не ще намѣрятъ никакѣвъ отзѣвъ въ Българіи, и че ако бы чѣты да дойдѣтъ да навлѣзѣтъ въ оттоманскѣхъ земѣ, населениѣта сами ще земѣтъ грижѣтъ отгортѣ си да ги натѣрятъ въ Дунавѣ.

Въ единъ твърдѣ дѣлѣ статіи за Источнитѣ работѣ въ нѣкой си отъ Австрійскитѣ вѣстници срицамы слѣдующитѣ свѣдѣнія за Българитѣ.

. Тогазъ много стотини Българскы челоѣды, сторихъ да приемѣтъ прѣдложениѣта на Русекото правителство да сѣ прѣсѣлятъ въ Бессарабіи. Слѣдъ мало обаче Българитѣ видѣхъ че като оставѣтъ горитѣ и пещеритѣ, дѣто лежахъ коститѣ на прародителитѣ имѣ, кенто хылады пѣтя бѣхъ прѣдпочѣли смѣртѣ-тъ вмѣсто побѣгваниѣто отъ отечеството, прѣдприемахъ работѣ по-горниѣ отъ силѣтъ имѣ. Мнозина прибѣрзахъ да сѣ завържѣтъ и да умрѣтъ отъ гладъ на башинѣтъ си земѣ, а не да живѣхѣтъ

кѣе чувство не прилѣпа повече челоѣтъ на отечеството му колѣто общата злочестина; всичката отечественна земѣ сѣ има за свѣщенно черковище, вънъ отъ кѣе тоѣ не може да сѣществѣва. Свѣдѣтел на това сѣ злочеститѣ поляци. . . .

. Много пѣти сѣ каза че християнитѣ въ Европейскѣ Турцитѣ всичкитѣ русомудруватъ и че искатъ да свалѣтъ Турекото иго за да прѣдѣдѣтъ себе си на властѣ-тъ на Русекитѣ царѣ. Нищо по-лѣжовно отъ това! Истинното е че Българитѣ, които въ Бѣлѣнитѣ само сѣ-ставѣтъ около три милиона и повече, прѣдпочѣтохъ вмѣсто всяко друго властѣ-тъ на Султана до когато политическото положениѣ на имперіиѣтъ бы имѣ допущало да живѣхѣтъ подъ скытѣтъ му. Почтенитѣ, кроткитѣ, трудолюбивитѣ Българи исповѣдватъ както сѣ пада признателностъ на тѣзи които показватъ състраданіе къмъ тѣхъ и на тѣзи които честолѣбствуватъ да улѣчатъ това кѣе то е зѣтъ у тѣхъ. И тѣи прѣвѣрженостѣ-та имѣ (?) къмъ Русеитѣ имѣа нищо за чудение. Ако ли другитѣ държавы отъ ревнованіе прѣтѣлѣкуватъ тѣзи симпатіи, кой ги въспира да съперничествуватъ съ Русеитѣ като обѣщаватъ и тѣ Българитѣ съ повече отъ тѣхъ благодѣнія? Но пакъ между симпатіитѣ на Българитѣ или на другитѣ Християне къмъ русекитѣ царѣ и идеѣтъ да склонѣтъ на русекѣхъ властѣ имѣа голѣмо разстояніе и разниѣ. Българскитѣ народѣ не е лишѣнъ отъ мажѣе, които да познаватъ добѣтъ Европѣ, които да оѣбнѣватъ политическитѣ и уложениѣ и които да уважаватъ свободѣтъ повече отъ всяко друго земно благо. А явно е че Русеиѣ ако и да бы искала не бы могла да задоволи такѣвъ наклонно-сти

ИСПАНСКИѢ РАБОТЫ

Испанската Царица не сѣди на ружѣ; Испанія прилича на огнедышнѣ горѣ, избухваніе-то на којѣто е простъ въпросъ на врѣмето, а на туй избухваніе прѣдѣстѣници сѣ непрѣстанитѣ колебания и честитѣ вѣстанія въ Испаніи.

Вѣстаніѣто станѣ въ Испаніи единакѣско; прилича на Хидра (зѣмѣ) съ много глаѣ, на којѣто напрѣдно всякой дѣнь отсичатъ глаѣтъ, вмѣсто тѣхъ пораснуватъ новы.

Зѣмѣскитѣ мѣрѣ земѣны отъ управляющитѣ въ нищо не ползуватъ; напрѣдно правителството заочѣва и затѣря свободолѣбитѣ съ стотинѣ; напрѣдно задушава гласѣтъ на печѣта; напрѣдно налага млѣчаніе на амвона; никакъ сѣ не ползува отъ това, и съ такѣвъ мѣрѣ вмѣсто да утѣрѣди испанскитѣ прѣстоѣлъ, напрѣтивъ дѣлоѣго го подковѣва.

Въ днешнитѣ епохѣ на успѣхѣтъ и на цивилизѣцѣтъ испанскѣ правленіе е анахронизмъ; то е срѣднѣвѣково правленіе, кѣе съѣ сѣмѣ-лѣ скачѣе и скокѣло верѣдъ нашіѣтъ вѣтъ, и подобно на стѣнѣ гранитѣ, никакъ сѣ не клѣти отъ слапѣтъ на успѣхѣтъ които отъ всякъдѣ го блѣскѣтъ. Испанія и Римъ и двѣтъ ограждены зѣдъ поп розмѣну, стоятъ хладны, глѣдѣтъ равнодушно това кѣе то става около тѣхъ, но не възможно да сѣ рѣшатъ за да послѣпятъ единъ стѣпѣкъ напѣрѣдъ.

По слѣдѣствие на послѣдѣното възвѣраніе въ Испаніи зѣли сѣ сѣ тѣрѣдѣ стрѣгы мѣрѣ, които сѣ досѣгѣмѣ и до самитѣ членѣве на царскѣо семейство. Дукиѣната Монтѣансіе сѣстра на Царицѣ Изабѣлѣ, наедно съѣ стѣругѣ си и съ чѣтырѣтъ си дѣца сѣ счита между заточѣнитѣ.

Испанската фрегатѣ Градѣ Мадридѣ сѣ турн подъ расположѣніѣта на дука Монтѣансіе за да го прѣнесе въ Англіи, но дукѣтъ виждаше кѣе да бѣ промѣнилъ мѣниѣ, и прѣдпочѣлъ бѣ да иде въ Португаліи, кѣе не благодарѣи тѣрѣдѣ испанскѣо правителство, зашто така заточѣнитѣ шѣше да сѣ намира при испанскитѣ прѣдѣлы.

Дукѣтъ оѣе и за други причинѣ прѣдпочѣ-те Португаліи отъ Англіи. Въ фрегатѣтъ којѣто бѣше подъ негово расположѣніе дукѣтъ сѣ намѣришѣ кѣе плѣшникѣ, когато двадесѣтъ години наредъ му сѣ сѣ отлавѣли на испанскитѣ кораби почестѣ на кнѣзѣ и инфѣ-лѣтъ испанскитѣ.

Заради това прибѣрѣа да напусѣи колѣто по-скоро Градѣ Мадридѣ, дѣто иначе не му сѣ отлавѣхъ изсѣкѣнитѣ приговѣванія. Сѣщо тѣи сѣ надѣше че царицѣта, водѣна отъ по-челоѣколюбивы мысли ще тѣгли назѣдъ запо-вѣдѣтъ за заточѣніе, кѣе то за зѣлъ чѣстѣ не сѣ обѣде.

Дукѣтъ и дукѣцѣта Монтѣансіе сѣ радувахъ въ Испаніи на голѣмъ популярностъ, но сѣга чрезъ това заточѣніе тѣхната популярностъ, прѣорасѣ оѣе повече. Оѣъ популярнѣтъ дукѣтъ де Монтѣансіе прѣобраѣа сѣ на сидѣтъ партизанѣ, и нѣкой дѣнь ще стане дѣйствително опа-сенъ за испанскитѣ прѣстоѣлъ, понеже на него-

Тамѣсѣ Лондонскитѣ горѣчивѣ мѣмри врѣхъ политикѣтъ на испанскѣо правителство и ка-зуѣа: "Когато царицѣта Изабѣла прогонѣа отъ дѣржавѣтъ сѣ сѣстрѣ си, влѣзва въ сѣюзъ съ най жалѣнитѣ отъ родѣнитѣ си, възстановѣа наслѣдѣнитѣ на деспотическѣо Доѣ-Карѣа, влѣзва въ сѣюзъ съ падѣлитѣ владѣтели на Неаполѣ, и прави яко веригитѣ, които свѣрзѣватъ съ Римъ погнѣмѣхѣтъ въ деѣло невѣжество ней-ниѣ дѣржавѣ. А всичко това никакъ не въспира Гонзѣле сѣ право да изѣвѣа: "Крѣино спокой-ствіѣ владѣе по всичкитѣ полуостровѣ!"

Осѣвѣтъ дука Монтѣансіе, заточѣны сѣ и двѣма генѣрѣли и свѣлены сѣ всѣтъ чѣновницѣ на Сивилѣ, и собѣственно тѣзи които сѣ надѣ по-жѣтъ, зашто сѣ отрѣкли да распѣчатѣтъ и да прочѣтѣтъ писѣмѣта, които сѣ отпраѣвахъ кѣмъ дука и дукѣцѣта.

Испанската полициѣ при прѣказѣнитѣ си дѣ-телностѣ којѣто разѣвы, и прѣтѣрѣванія по кѣ-шѣта, до които постѣпи, не е сподѣчила да откѣре внесеннитѣ въ Испаніи многочисленны оръжѣи, отъ които много принадлежатъ на по-слѣдѣнитѣ системѣ. А прѣпорѣцѣтъ, които шѣли да употребѣтъ бунтовницѣтъ, подобны на на-роднитѣ прѣпорѣцѣ, носѣли само отъ единѣтъ странѣ налѣписѣ: Да живѣе свободѣна на-родѣ! Доѣу Бурбонѣцѣтъ; а отъ другѣтъ странѣ: Сѣюзѣніѣ.

Вѣстаніѣто, кѣе то шѣло да избухѣи на 7 юліѣ (и.), но кѣе то сѣ въздрѣжѣ по слѣдѣстѣіѣ на прѣдѣченнитѣ изѣовѣнія, имѣа за цѣль ако да повѣрѣамъ Мадридскитѣ дописѣникѣ на единъ англійскитѣ вѣстникѣ, да задѣжѣ испан-скѣхъ царѣи Изабѣлѣ II да сѣ даѣе остав-кѣтъ отъ Прѣстоѣа за сѣна сѣ Кнѣзѣ Астѣ-рѣйскѣо, койѣто е на десѣтъ години, а доѣдѣ стѣпи той въ законѣтъ възрѣстѣ да сѣ сѣствѣи наѣстѣничество отъ дука Дѣлла Торре, Еспѣрѣтера и Олозѣга. »

(Неологѣсѣ)

По поводѣтъ на единъ по-прѣдѣшенъ членъ отъ горѣ-поменѣтитѣ влѣцѣ политикѣтъ и писѣтель Хаиреддинъ бѣи, единъ прѣѣтель ни испѣратѣлѣ приводѣмѣтъ по-доѣу ста-тійѣхъ, които обаче имѣа зѣлѣмъ чѣстѣ да закѣсѣне и тѣи да не може да сѣ по-мѣстѣи съ врѣме. По тѣзи причинѣ тѣа мо-жеме да остане и сѣвѣсмѣлѣ непѣмѣстѣна, ако да не бы прѣдѣзѣкѣмѣе на това вѣст-никѣ Дунавѣ съ опроверганіѣто кѣе то поѣсѣка да направѣи на единъ отъ дописѣнитѣ ни. По сѣга ний ѣмъ оспѣродѣваемъ кѣе то засѣдѣтел-ствоѣніѣ срѣщу стѣпѣненіѣто въ кѣе то редакѣцѣиѣтъ на вѣстникѣ Дунавѣ иска да турн дописѣнитѣ ни:

"Статіѣта на Нурѣдинѣ Бѣа, којѣто вѣи сто заѣли отъ "Courrier d' Orient", и поѣстѣили въ брой 27 на "Македоніи", произѣде прѣѣтно вѣп-чатѣніѣ на мѣслянитѣ Бѣгарѣ. Въ неѣкъ имѣа и-деѣ, които правѣтъ голѣмъ чѣстѣ на авторѣ, и които сѣ поразѣтелны по своѣѣтъ истѣностѣ.

Отгѣрѣвно и право, кѣе то почтенъ челоѣтъ, авторѣ обяѣвиѣ че не сѣ възможѣны никакѣы осно-ватѣлны реформѣ въ царѣството до дѣто народа е отдалѣченъ отъ наѣмѣненіѣ въ тѣзи прѣобра-зѣванія: Сѣставѣны само отъ хора на правѣтел-ството, тѣзи реформѣ ще бѣдѣтъ едѣностранѣвы, ще глѣдѣтъ само интересѣтъ на правѣтелството, безъ да зѣмѣтъ прѣдѣ видѣ и полѣзѣтъ на на-селѣніѣто.

Прѣмѣтитѣ сѣ многобройны, и азъ бѣхъ при-вѣлѣ нѣколко, ако да бѣше цѣлѣтъ на статіѣта ми това нѣщо. Нѣ азъ не сѣ заѣловѣхъ да пишѣ за това; зашто за него сѣ хѣртѣна тѣрѣдѣ много въ "Commercio Orientale", и въ статіѣтъ на Нурѣдинѣ Бѣа. Азъ ще зѣвѣжѣмъ другъ едѣнъ въпрѣсѣ, за койѣто помѣнуѣва Нурѣдинѣ Бѣи и койѣто заслѣжуѣа особѣнно внимѣніѣ, зашто е най добѣроѣ срѣдѣство за исправѣніѣто на ло-шѣто сѣстѣяніѣ на дѣржавѣтъ. Това е гласѣно-стѣ-та, сир. свободѣното и бесприѣстрастѣно обѣжѣданѣ на общитѣ работѣ.

Гласѣностѣ-та е голѣмо общѣственно добѣро и народѣтъ, у койѣто сѣ намира това добѣро имѣа най напѣрѣдѣлѣтъ животѣ. При все това, на-мѣратъ сѣ хора, които безъ зазрѣніѣ сѣвѣтѣватъ Прѣзѣитѣлѣството да не допѣща такѣви нѣщо между насѣ, зашто то бѣло вредѣносно. Ний зѣимѣе много такѣвы сѣвѣтѣници и зѣимѣе за-що даѣватъ тѣмѣкъ сѣвѣты: тѣи искѣтъ да скрѣватъ работѣтъ си въ тѣмѣнѣтъ и да ло-вѣятъ рыбѣ въ мѣтѣнѣ водѣ.

Спорѣдъ моѣто мѣниѣ, не ний, а правѣтелство-то трѣба да иска гласѣностѣ, зашто гласѣностѣ-та ще бѣде за него едно свѣтѣло за осѣвѣщѣване върѣху общѣо сѣстѣяніѣ на дѣржавѣтъ и за пѣжеѣвѣдѣтъ нѣжѣ въ пѣтя на прѣобразѣванія. Безъ гласѣностѣ, какъ ще зѣнаѣмъ, кѣе е за прѣ-правѣно и кѣе за униѣожѣване? Безъ гласѣно-стѣ, реформѣтъ ще истѣчатъ не отъ общитѣ нужды, а отъ личѣнитѣ вѣкусѣе на реформѣто-рѣтъ. Тѣи ли трѣба да бѣде?

Ониѣ, които сѣ на чѣло на управѣніѣто, но трѣба нѣколко да сѣ смѣшѣватъ прѣдѣ гласѣно-стѣ-тъ, доѣи и когато сѣа кѣе то до тѣхъ; за-што тѣа зѣе имѣе помѣгне или да испѣрѣватъ крѣвитѣ, сѣбрѣанѣто, или да показѣтъ еѣе по-добѣтъ хубѣовѣто и полѣзѣноѣ. Само доѣнаѣмѣре-нитѣ и нечѣстѣитѣ сѣвѣтитѣ мѣразѣтъ гласѣностѣ-тъ. Благоѣнаѣренныѣ ѣмъ посѣрѣѣа сѣ най голѣмо благодарѣніѣ, кѣе то зѣнай, че тѣа е най здравѣнѣ водѣчѣтъ кѣмъ полѣзѣноѣ. Ако сѣмѣ благоѣнаѣренѣ и по незѣнаніѣ направѣмъ нѣщо крѣво, азъ ще бѣдѣмъ много благодарѣи на гласѣностѣ-тъ, ако ми отѣвори очѣи и ми накара да попраѣа това, кѣе то сѣмѣ сѣбрѣкалъ а кѣе то може да вредѣ тоѣко хѣра (ако сѣбрѣканѣо е по общитѣ ра-

славянските азици. Съчинителът на картата отича от разни краски развити купове народи които говорят славянски азици, собствените Полаци, Рутеници или Русиници, които се подразделят на Било-Руси и Мило-Руси; Московити, които по азиците си Славяни, ако и да не са Славяни по произхождение и характер; Чехити, Словацити, и на конец Южнати Славяни, Сърби, Кроти, Българи, и пр., отделили от другите Славяни се австрийските Илаци, Маджарити и Румунити. Тези карта, скритена колкото е възможно не ще бъде по-малко полезна както за камиратъ тий сещо и за публиката въобще, и ще пазя своята полезност вън от обстоятелството въ случай за което се обнародва.

— Политическите новини сж от твърди обикновени. Нищо повече от утвърдения за миръ думи, а на дѣло все на приготвяния като за бой. Кое да върва чехътъ не знае. Франца теле най-много въка за миръ: Маршалъ Нелъ вънѣто обикновенихъ 100,000 нови войници нека сега само 40,000.

— Споредъ извѣстията отъ Парижъ, подтвърдени са че французското правителство щѣло да проводи войски въ Испаниѣ.

Пруссия

— Военниятъ Министръ на Пруссіѣ Г. Мольтъ продължава да е въ неспоразуміе съ Г. Бисмарка. Като ся вижда Г. Мольтъ върва че не е възможно да ся избѣгне едно сблъскване съ Францїѣ. Отъ другъ странъ Г. Бисмаркъ сѣди за необходимъ миръ въ утвърденіе на новото прусско царство. Колкото за царя Вилхелма, утвърдватъ че Г. Мольтъ отъ денъ на денъ зема по голѣмъ власт надъ духътъ му.

— Споредъ както пишеть отъ Виенна до *Ентернационал*, князъ Наполеонъ като ходилъ въ Австріѣ не было намѣреніе му само да приготви единъ съюзъ, или споразуміе съ Австріѣ, но главно да открие адекватъ кроежи на Пруссіѣ и Руссіѣ противъ Австріѣ, и тѣй да направи по-внимателенъ Г-на Бенста. Това не бѣ можно за княза защото на трѣгваніе си отъ Парижъ билъ снабденъ съ достовѣрни свѣдѣнія които можалъ да употреби въ тайнитъ си състанѣния.

Князътъ ималъ и това намѣреніе да отиде Пруссіѣ отъ Руссіѣ въ което ся вижда и да е сполучилъ.

Огдавнъ имало между Пруссіѣ и Руссіѣ една тайна спогодба, съ силата на която първата ще можеше помъи ся прѣдстави благодарнѣе да присѣдини на сѣверното съюзеіе южнѣ Германіѣ, безъ да сръшне ни най малко противленіе отъ Руссіѣ, а вторага ще може да дѣйствува свободно на Истоки.

По безъ да знае Руссіѣ, Г. Бисмаркъ дѣйствувалъ подъ землѣта само за ползъ на Германіѣ, и даже въ вредъ на Руссіѣ. Така що той поддържалъ тайно смущеніе въ русскитъ области които сж при Герм. Съюзеіе, въ които прѣвѣшеніе на пѣтскій елементъ располагалъ жителитъ за огдѣленіе отъ Руссіѣ.

Русскитъ кабинетъ не знаелъ нищо отъ тѣзи интриги, но тѣ сж съобщени отъ княза Наполеона на Г-на Бенста а отъ него повѣрливо на Петербургскій Кабинетъ, който ся утвърдилъ за истинитѣ на това като удовли слѣдъ малко въ русскѣта земѣ нѣколко Пруссіѣ, участници на прусскѣта пропаганда. Слѣдствіе на това откритіе бѣде сжществующето днесъ недовѣріе между тѣзи двѣтъ правителства, и което върнито ще докара скѣсване на споразуменіе имъ противъ Австріѣ.

— Нѣкои отъ Австрийскитъ вѣстници сматратъ гато положително сближеніе между Австріѣ и Пруссіѣ. Това което охладѣвало, казватъ тѣ, до сега Австріѣ отъ Пруссіѣ было съюзътъ който прѣдполагала тя да сжществува между Пруссіѣ и Руссіѣ; но и спослѣ като ся убѣдила че работитъ не сж отишли до тамъ до дѣто тя си ги мислела, и че Руссіѣ твърдѣ малко ся грижи да направи съюзничества които могатъ да повредятъ мирътъ, отъ който тя има голѣмъ нужда, пристѣпи една стѣпка напредъ къмъ Пруссіѣ.

Отъ другъ странъ Прусското правителство, като ся научило че отъ това що станѣ въ Салцбургъ нѣка за него нищо опасно, показа ся по-благородно къмъ Австріѣ.

— Прусскитъ князъ Албертъ трѣгналъ за Теплицкитъ воды, въ Богеміѣ.

Руссия

— Много и разнѣ ся говори за съставяніе то на паріетъ русскій, прусскій и французскій. Нѣкои вѣстници искатъ да кажеть, че Императоръ Александъръ, като ся разговори съ прусскитъ царъ, ще иде тогазъ да ся сръшне съ Императора Наполеона въ Баденъ — Баденъ или другадъ. Отъ най-напредъ работата бѣла ужъ да ся събереть на едно мѣсто тримата владѣтели, неослѣ Императоръ Александъръ, по придумване ужъ на князъ Горчакова, рѣшилъ да посѣти самичкъ прусскитъ царъ, а послѣ да дойде въ разговоръ съ Наполеона.

— *Московскитъ Видомости* като отговарять на единъ членъ на *Белгійскъ Звѣздъ* привождатъ слѣдующитъ размисленія за възможностъ-тъ на единъ француско-русскій съюзъ.

— Не отричамъ, казва, сжществование на природни симпатіи между Францїѣ и Руссіѣ, утвърени сѣмъ че прѣкътитъ за които говори *Белгійската Звѣзда* могатъ да ся оборятъ и че двата народа, на които добръ разбиранитъ интереси не различатъ никакъ, кога да е ще прострѣтъ отъ все сърца рѣцѣ единъ къмъ други. Но сажо тѣи сѣмъ убѣдени че за да ся сполучи тѣзи желеама цѣль, трѣба и французското правителство и французскій народъ да ся напускатъ искрено и честно отъ полскитъ химери, трѣба при това Франца, като ся остави отъ тѣснитъ идеи на исклучително влияние и отъ увѣжлѣтитъ прѣданія на католическитъ догматичности, да се разбѣди въ

дѣлностъ-тъ да работи наедно съ Руссіѣ за постепенното еманципиране на християнскитъ народи въ Истоки, чрѣзъ искренното и логическото приспособление на началата на автономіѣта и не намѣсваніе то. До когато тѣзи здравы основы на еднодушіе между Францїѣ и Руссіѣ не ся опрѣдѣлятъ сигурно и ясно, всяко случайнѣ споразуміе между двата кабинета не ще да бѣдѣтъ ниго трайни, ниго ще причинятъ добры слѣдствія.

— Нѣмската партіѣ въ Руссіѣ, енергически подкрѣпена отъ императора, има за неприятели великитъ князъ намѣстникъ. Ако расположенія на този князъ не ся измѣнятъ до когато дойде врѣме да стѣпи на прѣстолътъ, отдаватъ му намѣреніе че ще исплди отъ войската и отъ администратіѣта нѣмскитъ елементъ, който, отъ въскрѣсаваніе на прѣстолътъ на Румановичъ, обладава въ свѣтътъ на Руссіѣ.

Англія

— Лондонскій *Ентернационал* споменува за Критскій въпросъ че Французскитъ при В. Портъ посланикъ ся мажи да помпи Турското Правителство съ Гръцкото и че стараниа които до сега е положилъ въка да не сж отишли напразно.

— Единъ Австрийскій вѣстникъ споменува, че една частъ отъ Англійскѣта флота отишла къмъ Венецианскитъ воды за да ся намѣрва близу до тиролскитъ мѣста, въ които напослѣдъкъ ся заявихъ нѣкои движенія отъ раздраженіе противъ Австріѣ и за присѣдинение на Италиѣ.

— Нови смущенія станали въ Ирландіѣ за религиозни причини.

Италия

— Флорентійскій кабинетъ има намѣреніе да подѣли Италиѣ на три войнички округа. За сега казватъ че ще установи три голѣми окрѣжїѣ, на сѣверъ, въ срѣдѣта и на югъ, за които вече ся отредени и командианти, по име Генералитъ Ламармора, Чаддини и Пинелли.

— Вселенскитъ съборъ въ Римъ доста занимава Италианскитъ печать. Двама сенатори некалѣ вече да попытатъ министра какво мѣсто ще земе сиромъ това католическо заявленіе, но мислятъ за Г. Менабрея ще избѣгне за сега да изъ не отговори. Клерикалнитъ вѣстници прогласаватъ ся еднодушно за пенансѣваніе на владѣтитъ въ вселенскій съборъ, т. е. за съвършенното раздѣленіе между черквѣта и държавѣта.

— Пишеть отъ Римъ: Приготовления за вселенскитъ съборъ сж извѣрени. Политическитъ въпроси или въпроситъ тѣсно свързани съ политикѣта, сж които играеть тукъ една отъ най-главнитъ роли. Журналь де Вилье де Кампанъ скрѣтавъ тѣи програмѣта на римскитъ вселенскій съборъ отъ 1869 г. "Свѣтътъ че има грѣхъ да испита, да изучи и да опрѣдѣли съ най-големъ точностъ, нѣщата които нѣматъ за прѣдѣтъ славѣтъ Божиѣ, безпечностъ-тъ на вѣрѣжѣ, дисциплина на духовенството, твърдотѣ и сипителностъ му въспитаніе, пазеніе на черковнитъ закони, уученіе на нравитъ, християнското въспитаніе на младежи-тѣ, общитъ миръ и сѣгласіе.

Америка

— Подтвърдватъ че Съюзитъ власти уловили орѣжїѣ които принадлежали на феїяни, и които ся испрачали отъ Сентъ-Албанъ за Нью-Йоркъ.

— Чрѣзъ близки амеркански курриеры, учаква ся въ Европѣ китайското посолство, на чело на което е Г. Бюркингамъ.

Гръция

— Едно писмо отъ Атина извѣстѣва на *Либерте* че ся учакватъ важни приключенія, които ще избухнатъ подиръ малко въ грѣцкитъ архипелагъ. Види ся да отдаватъ голѣмъ важностъ на установленіе то въ Атина на новитъ министръ на Сѣдиненитъ Амеркански Държави, Г. Тукерманъ, и отгаданъ на вѣднѣніе то на този дипломатъ министерското измѣненіе което съгласовано съ неговото пристѣганіе въ столицѣта на еллинското царство, и което въздвигна на министерството Г. Комондурозъ, прѣдставителъ на дѣятелнѣта партіѣ, на мѣстото на Г. Вулгариса поддържалъ отъ западнитъ европейски сили.

Сърбія

— Политическата машина на Сърбіѣ наченва сега да върви въ прѣдначертанитъ съсъ врѣме пакъ, та порали това и извѣстїѣта отъ тѣзи странѣ изгубватъ постепенно всяка значителностъ.

— Въ единъ корреспонденціѣ отъ Бѣлградъ до единъ отъ тукашнитъ вѣстници сръчѣми и слѣдующѣта любопитностъ:

... Послѣдѣ въ Виеннѣ, Г. Стояновичъ, депутатъ на австрийскѣ Сърбіѣ въ Рейхсратътъ, като дошелъ да види младитъ князъ, и като началъ да му говори на сръбскій азикъ, Н. Вис. му казалъ само *незнама*, и началъ да продължава разговоръ на французскій азикъ, но сега Г. Стояновичъ, на редѣтъ си, казалъ *незнама*, и тѣзи двама Сърби не щѣхъ да могатъ да ся разберѣтъ отъ думѣта, ако да не бѣхъ си споминили че и двамата сж си родили въ Румуниѣ, и приказватъ твърдѣ добръ румунскитъ азикъ.

— Въ *Савтовидъ* сръчѣми слѣдующето извѣстїе отъ Призренъ 24 юліѣ:

"Дойде писмо въ Призренъ изъ Цариградъ до всичкы християнскы народъ и искатъ едно дѣло за училището — Лицей — родомъ Българче да е; но ний като глѣдамы че не сѣмъ, както и не сѣмъ Българи отговорихъ: ний сѣмъ Сърби и не можемъ да пращамъ дѣцѣ

Не можемъ и ний да не подтвърдимъ че Призренци, или поне дописникѣ на Савтовидъ не е Българинъ, защото ако да бѣше Българинъ щѣше да е разбралъ, що за училище е то — Лицей, и какво ще ся учи въ него, но като Сърбинъ той друго не разбралъ освѣтъ че не е Българинъ и не ще да ся учѣтъ дѣцѣта Български! — Блаженни нинци душоу."

— Една депеша отъ Бѣлградъ, 21 Юліѣ (и.), извѣстѣва че сждѣта на покушеніе ся свършила: 14 обвинени, между които е и Карагеоргиевичъ, осѣдили ся на смъртъ, двама сж осѣдени на 20 години затворъ, а единъ на 5 години затворъ.

— Спорѣдъ *Коммерціо Ориентале*, беретѣтъ който припознава младитъ сръбскій князъ Миланъ, ся испроводилъ въ Бѣлградъ.

Въ *бератѣтъ* на князъ Миланъ, този послѣдѣтъ не е нареченъ *Князъ избралъ*, но на *сѣлѣтъ*, *призованъ отъ народѣта*, за насѣдѣтъ на князъ Миланъ.

Влахія

Румунъ лъ министерскитъ вѣстникъ въ *Букурещъ*, въ листѣтъ си отъ 12 (24) юліѣ пише слѣдующето за избужающо Българско движеніе:

"Нучаваме ся че пѣкако движеніе станало между прѣстѣпующитъ въ Румуниѣ Българи, и че тѣзи що бѣхъ дошли да работѣтъ по пивата и на железнитъ пакъ осрѣдотчили ся въ нахитъ на Влашкѣ и Тизморѣтъ за да отидатъ испосѣ по-пататѣ. Утвърдватъ нѣмъ че посрѣдствомъ началникѣ на мѣстата (Мущеминъ?) въ Петрогетъ, повече отъ стотина Българи ся събрали по тази странѣ подъ извиненіе да работѣтъ по пивата и че отъ тамъ нинѣмъ скрѣтъ-мъ двама по двама на единъ островъ въ Дунавъ, дѣто имало орѣжїѣ скатани, а отъ тамъ да минаватъ на отерѣнитъ брѣгѣ. Не само Правителството зе тутакси испѣтъ нужни мѣрки за въспитаніе на движеніе то, но както ся научаваме, и управленіе то правосѣдѣто наченалъ всяко въ кругѣтъ си изслѣдуваніе то тѣзи серіознѣ работѣ. Г. Министръ на вътрѣшнитъ работѣ споси отиди дичѣ въ Тургево, и може бы отъ тамъ да мине и въ Тизморѣтъ, за да разгледѣ самъ що е станало и да земе сгоди мѣрки за въспитаніе на всяко покушеніе отъ дѣто и да произлѣзва.

— Утвърдватъ че Сераскеръ телеграфисалъ тѣзи дни на Муссурѣтъ бей за да го моли да направи незабавно въ Англіѣ една порѣжъ отъ 20 хиляди пушки Шнайдеръ.

— Въ сабботѣ, подиръ пладнѣ, яхтѣтъ *Султанъ* зе отъ Елмргитъ, сынѣтъ на египетскитъ подкралъ и сподирнитъ му и трѣгнѣ за Александриѣ.

— Миналий четвъртъкъ Н. Прѣв. Хазизъ паша отиде съ особѣтъ правителствѣтъ пароходъ въ Хелеспонтъ (Чанакъ-кале) да разгледѣ тамашнитъ твърдини.

— Спорѣдъ казаніе то на мѣстнитъ вѣстници, Н. Прѣв. Медхѣтъ паша който трѣгнѣ за Бѣлградъ отива тѣло като извѣрѣдѣ испрачанъ съсъ съвършенно пълномощіе.

— Н. Н. В. Султанътъ заповѣдалъ да ся направи единъ сиропитателъ домъ* за 600 дѣла турски (по 300 отъ двата пола) чеда на умрѣлитъ въ военнѣ службѣ. — Н. В. дари за това заведеніе едно много сгоднѣ мѣсто, и прѣвъ записа помоществованіе то си въ отворенитъ за това расписъ, послѣ записалъ Вел. Везиръ, другитъ высши чиновници и по главни членове на османскѣта община. Има надежда че ще ся събере едно количество повече отъ 15,000 лиры. Зданіе то щѣло на скоро да ся започене.

— Научаваме ся че Императорското Правителство имало намѣрен